

Sygn. akt: X U 758/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. we W.

sprawy z odwołania **W. S.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 9.09.2017 r. znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. oddała odwołanie;
2. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 9.08.2017 r. (znak: (...)) Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. zaliczył wnioskodawczynię W. S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R 10 - N. Ustalono, że niepełnosprawność istnieje od 27.11.2002 r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 9.05.2006 r.

Wśród wskazań w punkcie 1 stwierdzono, że wskazania dotyczące zatrudnienia nie dotyczą wnioskodawczynie, w punkcie 2 – że wskazania dotyczące szkoleń nie dotyczą wnioskodawczynie, w punkcie 5 – że istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, według wskazań medycznych, w punkcie 6 – że wnioskodawczynie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, w punkcie 9 zaś – że wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 8 ust. 3a pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. W pozostałych punktach organ orzekł „nie wymaga” (punkt 7 i 10) i „nie dotyczy” (punkty 3, 4).

W uzasadnieniu orzeczenia Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. wskazał, że uznał za zasadne wydać orzeczenie, w którym określono nowe brzmienie punktu 9, dotyczącego karty parkingowej. W przypadku wnioskodawczynie w oparciu o analizę dokumentacji medycznej i badanie fizykalne, nie stwierdzono znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Orzeczeniem z dnia 9.09.2017 r. (znak: (...). (...)) wydanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) na skutek odwołania W. S. od orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie

w części, w części – w zakresie wskazań dotyczących odpowiedniego zatrudnienia – zmienił zaś orzeczenie przez wskazanie, że wnioskodawczyni wymaga pracy w warunkach chronionych.

W uzasadnieniu orzeczenia Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) wskazał, że organ I instancji właściwie ustalił umiarkowany stopień niepełnosprawności organizmu wnioskodawczyni.

Od opisanego orzeczenia odwołanie wniosła wnioskodawczyni W. S. (k. 3-5). W odwołaniu wnioskodawczyni domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia w części ustaleń zawartych w punkcie 9 i wskazania, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki zawarte w art. 8 ust. 3a pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że (...) nie odniósł się do argumentów zawartych w odwołaniu wnioskodawczyni. Podniosła, że wbrew ocenie wyrażonej przez organ, spełnia ona przesłanki zawarte w art. 8 ust. 3a pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zaliczona jest bowiem do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R 10-N, i wbrew ocenie (...) ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) wniósł o jego oddalenie (k. 8). Zdaniem organu u odwołującej nie występują znacznie ograniczone możliwości poruszania się, brak zatem podstaw do wskazania uprawnień do karty parkingowej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni W. S. urodziła się (...)

W listopadzie 2002 r. w wypadku komunikacyjnym doznała urazu głowy z krwakiem przymózgowym. Była operowana w trybie pilnym, wykonano kraniotomię skroniową i usunięto krwaka. W badaniu TK kręgosłupa lędźwiowego z 2004 r. klinowe obniżenie wysokości kręgu L2 – stan po przebyłym złamaniu kompresyjnym. Od 2005 r. korzystała z pomocy neurologa i psychiatry z powodu zaburzeń lękowo – depresyjnych. W październiku 2006 r. w wypadku komunikacyjnym doznała złamania trzonu kręgu L3 z odłamek w części przedniej. W lutym 2007 r. przeszła hospitalizację w oddziale neurochirurgicznym, odstąpiono od leczenia operacyjnego. Podjęła dalsze leczenie ambulatoryjne, ortopedyczne i rehabilitację. We wrześniu 2007 r. hospitalizowana w oddziale rehabilitacyjnym. W leczeniu wnioskodawczyni stosuje I. i V. żel.

W zaświadczeniu z 18.05.2018 r. dr. Nauk med. L. K. specjalista chirurgii ortopedyczno – urazowej wskazał, że wnioskodawczyni jest osobą o obniżonej sprawności. W różnych czynnościach życia codziennego wymagających użycia miernej siły lub noszenia ciężaru powyżej 2 kg wymaga pomocy. Wskazał, że wnioskodawczyni wymaga leczenia fizykalnego i farmakologicznego, najlepiej terapii wielokierunkowej w warunkach sanatoryjnych.

Dowód: Dokumenty zgromadzone w aktach orzeczniczych strony pozwanej (w załączeniu do akt sprawy)

Dokumentacja medyczna – w aktach sprawy

Zaświadczenie k. 31

Opinia biegłych sądowych sądowego z zakresu ortopedii i neurologii z dnia 26.02.2018 r. (k. 14-15)

Wnioskodawczyni od 2008 r. jest zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe. W orzeczeniu z 12.06.2008 r. powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w P. przyznał wnioskodawczyni prawo do karty parkingowej.

Orzeczeniem z dnia 9.08.2017 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. zaliczył wnioskodawczynię W. S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R 10 – N, bez prawa do karty parkingowej.

Orzeczeniem z dnia 9.09.2017 r. wydanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) na skutek odwołania W. S. od orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w części, w części – w zakresie wskazań dotyczących odpowiedniego zatrudnienia – zmienił zaś orzeczenie przez wskazanie, że wnioskodawczyni wymaga pracy w warunkach chronionych. Orzeczenie (...) w części orzekającej brak przesłanek do przyznania karty parkingowej organ pozostawił w mocy.

Dowód: Dokumenty zgromadzone w aktach orzeczniczych strony pozwanej (w załączeniu do akt sprawy)

Dokumentacja medyczna wnioskodawczyni (w załączeniu do akt sprawy)

Wnioskodawczyni jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności organizmu. Wymaga częściowej lub czasowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu, zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Rozpoznaje się u niej aktualnie stan po urazie głowy z krwakiem podtwardówkowym leczonym operacyjnie oraz po złamaniu kompresyjnym trzonu kręgu L2 w listopadzie 2002 r. Ponadto stan po urazie kręgosłupa lędźwiowego w październiku 2006 r. ze złamaniem trzonu kręgu L3 leczonym zachowawczo, a także zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa z podmiotowym zespołem bólowym.

Przebyty w 2002 r. uraz głowy nie pozostawił trwałego deficytu neurologicznego u wnioskodawczyni. Zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne na poziomach L4/5 i L5/S1 z uciskiem na korzenie rdzeniowe są główną przyczyną dolegliwości w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, aktualnie bez objawów korzeniowych rozciągowych i bez objawów ubytkowych, bez zaburzeń funkcji zwieraczy. Istnieje także u wnioskodawczyni ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego.

Wnioskodawczyni porusza się sprawnie, nie wymaga zaopatrzenia ortopedycznego, nie obserwuje się u niej cech neurogenego zaniku mięśni, brak jest objawów ubytkowych. Zachowana sprawność podporowa i motoryczna kończyn dolnych jest kontrargumentem do ustalenia, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej.

Dowód: Opinia biegłych sądowych sądowego z zakresu ortopedii i neurologii z dnia 26.02.2018 r. (k. 14-15)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie było nieuzasadnione.

Wnioskodawczyni W. S. wniosła odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 9.09.2017 r., na mocy którego zaliczono wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, jednakże nie przyznano jej prawa do karty parkingowej. Domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia w części ustaleń zawartych w punkcie 9 i wskazania, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki zawarte w art. 8 ust. 3a pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Zważyć należy, że przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721) (zwanej dalej „ustawą”) ustala trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki. Ustawa definiuje także wspomniane rodzaje stopni niepełnosprawności. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zaliczono osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych

osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ustawodawca zaliczył osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Natomiast do lekkiego stopnia niepełnosprawności zaliczono osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy). W art. 4 ust. 4 ustawy wskazano nadto, że niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Stosownie do art. 6 c ust. 9 pkt 5 ustawy, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając schorzenia naruszające sprawność organizmu i przewidywany okres trwania naruszenia tej sprawności, powodujące zaliczenie do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności, a także oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności. Taką regulację zawierają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopni niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110 – zwanego dalej „rozporządzeniem”). Przepis § 3 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej „osobą zainteresowaną”, bierze się pod uwagę: 1) zaświadczenie lekarskie zawierające opis stanu zdrowia, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących potwierdzone aktualnymi wynikami badań diagnostycznych, wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się osoba zainteresowana, oraz inne posiadane dokumenty mogące mieć wpływ na ustalenie stopnia niepełnosprawności; 2) ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza - przewodniczącego składu orzekającego, zawierającą opis przebiegu choroby zasadniczej oraz wyniki dotychczasowego leczenia i rehabilitacji, opis badania przedmiotowego, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących oraz rokowania odnośnie do przebiegu choroby; 3) wiek, płeć, wykształcenie, zawód i posiadane kwalifikacje; 4) możliwość całkowitego lub częściowego przywrócenia zdolności do wykonywania dotychczasowego lub innego zatrudnienia - poprzez leczenie, rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe; 5) ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; 6) możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Przepisy § 29 do 31 rozporządzenia określają także standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności. I tak, standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące: 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu; 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 rozporządzenia). Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się przy tym konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 (§ 29 ust. 2 rozporządzenia). Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące: 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia; 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt

3 (§ 30 rozporządzenia). Natomiast standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące: 1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną; 2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 rozporządzenia). Możliwość kompensacji ograniczeń oznacza zarazem wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

Uwzględniając powyższe kryteria oraz przedstawioną ich charakterystykę, jak też opisane przez biegłych sądowych schorzenia wnioskodawczynie oraz ich wpływ na możliwość wykonywania pracy oraz samodzielnego egzystowania, uznać należało, że zgodnie z orzeczeniem (...) wnioskodawczynie spełnia przesłanki do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe. Okoliczność ta była między stronami bezsporna.

Wbrew stanowisku wnioskodawczynie, pomimo ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jej organizmu z przyczyn upośledzenia narządu ruchu – symbol 05-R - i chorób neurologicznych – symbol 10-N, nie było jednak podstaw do przyznania wnioskodawczynie prawa do karty parkingowej.

Zgodnie z art. 8 ust 31 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Osobą niepełnosprawną w rozumieniu art. 8 w/w ustawy jest zatem nie każda osoba uznana za taką w myśl ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a jedynie taka, która ma obniżoną sprawność ruchową, co zostało *expressis verbis* wyrażone w komentowanym przepisie.

Z uwagi na medyczną naturę okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych. Dodatkowo, ustalając stan faktyczny sprawy Sąd skorzystał z dowodu z dokumentów (w szczególności akt orzeczniczych strony pozwanej oraz dokumentacji medycznej wnioskodawczynie), których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron jako zbędny i niecelowy, z uwagi na nieposiadanie przez strony specjalistycznej wiedzy medycznej, niezbędnej w niniejszej sprawie.

Powołani w sprawie biegli sądowi, specjaliści z zakresu ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawczynie schorzenia rodzajowe o stopniu nasilenia opisane w stanie faktycznym sprawy.

W sporządzonej opinii biegli wskazali, że przebyty w 2002 r. uraz głowy nie pozostawił trwałego deficytu neurologicznego u wnioskodawczynie. Zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne na poziomach L4/5 i L5/S1 z uciskiem na korzenie rdzeniowe są główną przyczyną dolegliwości w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, aktualnie bez objawów korzeniowych rozciągowych i bez objawów ubytkowych, bez zaburzeń funkcji zwieraczy. Istnieje także u wnioskodawczynie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego. Biegli podkreślili, że wnioskodawczynie porusza się sprawnie, nie wymaga zaopatrzenia ortopedycznego, nie obserwuje się u niej cech neurogennej zaniku mięśni, brak

jest objawów ubytkowych. Zachowana sprawność podporowa i motoryczna kończyn dolnych jest kontrargumentem do ustalenia, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej.

Z treści opinii biegłych wynika zatem w ocenie Sądu Rejonowego jednoznacznie, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek do uzyskania karty parkingowej.

W zarzutach do opinii biegłych wnioskodawczyni nie odniosła się merytorycznie do treści przedmiotowych opinii, w szczególności nie wskazała, jakich uchybień, które mogły skutkować wadliwością przedłożonych opinii, dopuścili się w jej ocenie wydający opinie biegli. Wnioskodawczyni zarzuciła jedynie, że biegli nie odpowiedzieli na pytanie zawarte w tezie postanowienia sądu, albowiem wskazali, że „Zachowana sprawność podporowa i motoryczna kończyn dolnych jest kontrargumentem do ustalenia, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym”. Wnioskodawczyni wniosła o poddanie ponownej ocenie biegłych tezy dowodowej, czy wnioskodawczyni spełnia przesłanki określone w art. 8 ust 31 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Tak sformułowane przez wnioskodawczynię zarzuty nie mogły podważyć mocy dowodowej opinii biegłych.

Podkreślić należy, że biegli kilkakrotnie w treści opinii wskazali, że przedmiotem sporu i zakresem ich badania i opinii objęte było spełnienie przesłanek do uzyskania przez wnioskodawczynię karty parkingowej. Biegli zasygnalizowali problem utraty prawa do karty przez wnioskodawczynię na skutek wydania nowego orzeczenia przez (...) (str. 2 opinii – „wywiad”). Następnie w części głównej wniosków biegli wskazali, że brak podstaw do zmiany punktu 9 opinii, albowiem wnioskodawczyni nie spełnia „przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym” (str. 3 opinii – „opinia”). W końcowej części uzasadnienia opinii biegli wskazali, iż „Zachowana sprawność podporowa i motoryczna kończyn dolnych jest kontrargumentem do ustalenia, że powódka spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym”.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie ulega żadnej wątpliwości, że wskazanie przez biegłych jako przepisu regulującego przesłanki przyznania karty parkingowej z powodu obniżonej sprawności ruchowej organizmu artykułu 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zamiast artykułu 8 ust. 3a pkt 1 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, stanowiło oczywista omyłkę pisarską, nie wymagającą wyjaśnienia ani doprecyzowania przez biegłych. Wynika to zarówno z treści całej opinii, w której biegli tę właśnie kwestię badali, ze wskazania przez biegłych, iż nie istnieją podstawy do zmiany punktu 9 wskazań opinii, w którym każdorazowo, w każdym orzeczeniu (...) lub (...) regulowana jest kwestia istnienia wskazań do przyznania tej karty, jak i z faktu, iż biegli lekarze nie oceniają w żadnych sprawach dotyczących stopnia niepełnosprawności i związanych z niepełnosprawności wskazań przesłanek określonych w art. 8 ust 1 ustawy, ale przesłanki określone w art. 8 ust 3a pkt 1 ustawy.

W ocenie Sądu Rejonowego wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o ponowne skierowanie sprawy do biegłych celem udzielenia przez nich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie był nieuzasadniony. Biegli odpowiedzieli jednoznacznie na pytanie Sądu, zaś pominięcie przez nich części przepisu stanowiącego podstawę prawną określającą przesłanki do przyznania karty parkingowej stanowiło oczywista omyłkę, niewymagającą wyjaśnienia przez biegłych. Uwzględnienie wniosku o ponowne skierowanie sprawy do biegłych celem wydania opinii uzupełniającej skutkowałoby jedynie nieuzasadnionych przedłużeniem postępowania i nieuzasadnionym powiększeniem kosztów obciążających Skarb Państwa.

W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna i merytorycznie uzasadniona. Powołani biegli posiadają umiejętności i kwalifikacje niezbędne do sporządzenia opinii i dysponują wiedzą z dziedzin medycyny objętych zakresem przedmiotowym opinii. Biegli ustalili fakty potrzebne do sporządzenia opinii i dokonali ich analizy w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny. Taką ocenę kwalifikacji i umiejętności biegłych wspiera treść samych opinii. Biegli przedstawili swój wywód w sposób logiczny i racjonalnie uargumentowany, unikając formułowania arbitralnych i apriorycznych tez, dochodząc do przedstawianych wniosków

w sposób stopniowy i z odniesieniem do zebranych w aktach sprawy dokumentów medycznych oraz wyników przeprowadzonych badań.

Sąd może oceniać opinię biegłego jedynie pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych twierdzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r., sygn. akt I P 148/90, OSP 1991/11/300).

W związku z tym, że Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania fachowości, rzetelności i logiczności przedstawionej przez biegłych opinii ani bezstronności samych biegłych, a ponadto do opinii nie wniesiono merytorycznych zastrzeżeń, Sąd uznał przedstawioną w sprawie opinię biegłych za w pełni miarodajną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (tj. opłat sądowych i wydatków). Zgodnie zaś z art. 98 u.k.s.c., w toku postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa. W niniejszej sprawie nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciążył zatem Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.